

soudní prázdniny vlivu (§ 223/2) c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 Sb. z. a n.), uplynula osmidenní rekursní lhůta dnem 20. srpna 1930 (§ 65 ex. ř.). V této lhůtě mohl stěžovatel podat buď písemný rekurs opatřený podpisem advokáta, nebo ústní rekurs do protokolu u okresního soudu exekučního. Stěžovateli bylo volno, aby se rozhodl pro ten neb onen způsob. Zvolil první způsob, podal rekurs písemně dne 18. srpna 1930, ale bez podpisu advokáta. Proto mu bylo podání vráceno podle § 85 c. ř. s. k připojení podpisu advokáta. Usnesení o tom bylo stěžovateli doručeno dne 2. září 1930. Stěžovatel však tomuto příkazu nevyhověl, nýbrž dostavil se dne 8. září 1930 k soudu a opakoval svůj písemně podaný rekurs nyní ústně do protokolu. Avšak k tomu cíli mu písemný rekurs vrácen nebyl a není podle zákona přípustno, by ústní rekurs, který měl býti podán nejpozději v osmidenní lhůtě dne 20. srpna 1930, byl podán až 27. dne po doručení napadeného usnesení. Takto by si strana mohla samovolně rekursní lhůtu prodloužit, ač jest jinak neprodlužitelná (§ 521 první odstavec c. ř. s.) a mohla by řízení protahovati, čehož náznaky jsou i v tomto případě, ježto stěžovatel stejným způsobem postupoval také proti usnesení prvního soudu a nedal se poučiti rekursním soudem, jenž odmítl první rekurs z důvodů podstatně stejných. Ústní rekurs byl opožděný a bylo jej odmítnouti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. s., když tak neučinily již soudy nižších stolic.

Čís. 10352.

K vyloučení rekursu podle § 527, druhý odstavec, c. ř. s. stačí, bylo-li nařízeno nové rozhodnutí po výslechu i jen jedné strany nebo bylo-li podle povahy věci slyšení stran nutné.

Do usnesení, jímž dal rekursní soud prvému soudu jen příkaz, by odstranil formální vadu, není samostatného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1930, R I 796/30).

Žalovaný podal v advokátském sporu bez podpisu advokáta návrh na prodloužení lhůty k žalobní odpovědi. První soud povolil bez dalšího prodloužení lhůty. Rekursní soud zrušil na žalobcův rekurs usnesení procesního soudu a nařídil mu, aby po odstranění formální vady nedostatku advokátova podpisu znova rozhodl o návrhu žalovaného na prodloužení lhůty. Dovolací rekurs (správně rekurs) žalobcův byl již prvním soudem odmítnut s poukazem na předpis § 527 druhý odstavec c. ř. s., protože rekursní soud nevyhradil svému zrušovacímu usnesení právní moc. Na rekurs žalobcův zrušil rekursní soud odmítací usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dovolací rekurs přijal a dále předložil. Řídil se úvahou, že nenařídil opětné rozhodnutí o návrhu na prodloužení lhůty po slyšení stran, takže tu předpis § 527 druhý odstavec c. ř. s. nemá místa. Poté byly spisy předloženy nejvyššímu soudu.

N e j v y š š í s o u d dovolací rekurs, správně rekurs, odmítl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není v souzeném případě dovolen. Především nejde o »dovolací« rekurs, při němž rekursní soud rozhodl již věcně, takže by táž otázka byla řešena již ve dvou stolicích, nýbrž o »rekurs« do zrušovacího usnesení rekursního soudu. Jde o »zrušovací« a nikoliv o změňovací usnesení — jak žalobce v druhém rekursu zastával — neboť rekursní soud toliko odstranil první usnesení procesního soudu, takže tento musí znova rozhodovati o téže otázce. Při změňovacím usnesení by rekursní soud již také ve věci rozhodl a nebylo by opětné rozhodnutí prvního soudu možné. Ale předpis § 527 druhý odstavec c. ř. s. tu nedopadá, protože rekursní soud nenařídil nové rozhodnutí »po výsledku stran«, ani jedné ze stran, což by stačilo (na př. rozh. R I 1140/26 a R I 252/29), ani podle povahy věci není slyšení stran nutným, což by také k vyloučení rekursu stačilo (srovnej na př. rozh. čís. 5612 Sb. n. s.), rekursní soud dal jen prvnímu soudu příkaz, by odstranil formální vadu, což se může státi prostě tím, že se dá žalovanému bez předchozího slyšení příkaz buď ústně v soudní kanceláři, nebo písemně při vrácení podání (§ 85 první odstavec c. ř. s. a § 89 jedn. ř.), by opatřil podpis advokátův. To však nestačí k odůvodnění přípustnosti rekursu. Protože jde o odstranění vady formální, nelze samostatným opravným prostředkem napadati ani usnesení, jímž se nařizuje odstranění vady (§ 84 první odstavec c. ř. s.), ani usnesení o tom, jakým způsobem má býti vada odstraněna (§ 85 třetí odstavec c. ř. s.). To platí nejen pro usnesení soudu první stolice, nýbrž i, to tím spíše, pro usnesení soudu rekursního, soudu výše organisovaného, jehož usnesení nastupuje na místo usnesení soudu procesního. Účel zákona jest v obou těchto případech týž. Zákon chtěl zabrániti, by v případech, kde jde jen o odstranění formální vady, nebylo řízení ve věci hlavní samostatnými opravnými prostředky zdržováno. Podle materialí I. str. 801 a podle zprávy stálého výboru str. 50 dělí vládní osnova usnesení soudu první stolice co do odporovatelnosti ve tři skupiny: 1. usnesení, která jsou vůbec neodporovatelná, protože jsou jen povahy přípravné a formální, nedotýkají se ani přímo, ani nepřímě merita věci a nemohou právům stran ublížiti; 2. usnesení, proti kterým se dopouští jen rekurs vyhrazený (odložený) (§ 514 c. ř. s.), protože usnesení nikoliv již samo o sobě, nýbrž teprve ve spojení s pozdějším rozhodnutím jeví účinek na práva stran; 3. usnesení, která hned účinkují na práva stran způsobem předurčujícím a tedy, hned mohou býti rekusem napadána. Zákon zařadil usnesení o odstranění formálních vad do druhé skupiny. Podle § 523 c. ř. s. mají býti již v první stoličce odmítnuty rekursy proti usnesením, proti nimž zákon buď vůbec rekursu nedovoluje nebo nepřipouští aspoň samostatný opravný prostředek. Ale také opravný soud zkoumá podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. přípustnost a včasnost rekursu, nejsou při tom vázány názory stran nebo nižších soudů (srv. rozh. čís. 5327 sb. n. s.). Musilo tedy býti rozhodnuto, jak se stalo.